Ч. 84 Субота 17 (29) цвѣтня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Народна проґрама молодыхъ Украинцѣвъ.

Мѣсячникъ „Правда“, выходячій у Львовѣ пôдъ редакціею п. А. Березиньского, помѣстивъ въ послѣднôмъ выпуску дуже замѣтну и на нашъ поглядъ важну проґраму молодыхъ Украинцѣвъ, котрî перші пôдносять смѣло въ гору народный руско-украиньскій прапоръ и выголошують прилюдно свою проґраму. Розумѣе ся, що зô взгляду на вôдносины въ Россіи, авторы проґрамы не пôдписали єѣ, але о автентичности єѣ не можна сумнѣвати ся. Проґрата ма, затитулована „Profession de foi (исповѣдь вѣры) молодыхъ Украинцѣвъ“, була читана на Тарасовû роковины 1893 р. въ університетскôмъ мѣстѣ на Украинѣ. До тои проґрамы доданый ширшій вступъ, въ котрôмъ молодû Украинцѣ заявляють себе прихильниками свобôдного розвою всѣхъ народôвъ и длятого называють себе „Козмофілями“ (люблячими весь свѣтъ), кажуть, що стоять за повну автономію у всѣхъ народôвъ и що суть націоналами, значить ся, передовсѣмъ дбають о то, щобы дати свому народови волю національну, а далѣ кажуть такъ:

Для насъ свѣдомыхъ Украинцѣвъ єсть одинъ украиньско-рускій народъ. Украина Австрійска и Украина Россійска однако намъ рôднû и жаднû ґеоґрафічнû межѣ не можуть розъеднати одного народу и, абы була у насъ моральна мôць, то нѣ насъ не зможуть вôдôрвати вôдъ Галичины, нѣ Галичины вôдъ насъ, бо идеѣ, духа розôрвати на два шматки не можна, якъ нѣчимъ не можна спинити Днѣпровои течіѣ: она завсѣды опинить ся у мори, якйбъ перепоны нѣ були.

Бажаючи поставити свою справу независимо вôдъ россійскихъ обставинъ, мы осередокъ ваги нашои культурно-політичнои справы переносимо въ Галичину й користуємо ся зъ Австрійскои конституціѣ. Вызнаючи широку критику нашôй справѣ, мы не вызнаємо партійнои сварнѣ й ворогуваня на Россійскôй Украинѣ. Бо зъ одного боку партіи мають розумну пôдставу тôльки тамъ, де єсть політична воля слову й дѣлови. И мыбъ дуже бажали й радѣли, якъ бы у Галичинѣ, коли се можливо, не було партійнои розтѣчи, бо вона зменшує продуктивнôсть нашихъ силъ.

На пôдставѣ науки, такъ званои психофізіольоґіѣ, мы знаємо, що мова єсть одною зъ найважливѣйшихъ прикметъ, що найдужче выявляє внутрѣшній змѣстъ національный, що мова — орґанъ духа и выявлячь психольоґіѣ народнои. Нарôдъ, що не має письменства на рôднôй мовѣ, не становить и націѣ. Тымъ дбаємо проте, щобъ украиньска мова запанувала скрôзь на Украинѣ: въ родинѣ, въ усякихъ справахъ, якъ приватныхъ такъ и загально-суспôльныхъ, у громадѣ, у літературѣ и навѣть у зносинахъ зъ усѣма иншими народами, що живуть на Украинѣ. Такъ коженъ зъ насъ, свѣдомыхъ Украинцѣвъ, має промовляти въ родинѣ, въ товариствѣ и взагалѣ скрôзь, де його зрозумѣють, по украиньскому.

Выховуючи свои дѣти, коженъ свѣдомый Украинець повиненъ вживати украиньскои мовы выкладовои зъ початку ученя, а якъ дитина пôде до офіціяльнои школы, вчити ѣѣ украиньскои мовы, історіи, літературы дома окремо, щобъ дѣти нашû були вже стихійными Украинцями.

Вважаючи, що коженъ нарôдъ може освѣчувати ся и зъ поводженємъ и користно для себе розвивати ся на національному грунтѣ и що въ насъ вôднято змогу й право на такому грунтѣ розвивати ся, мы дбаємо про те, щобъ пôднести й розворушити на Вкраинѣ національного духа, вôджививати и выробити середъ интеліґенціи й народу національнû почуваня украиньскû и на пôдставѣ ихъ бажаня рôднои школы зъ власною выкладовою мовою. Тымъ коженъ Украинець въ справѣ популяризованя украиньскои идеи фактами щоденного житя свого, своими вôдносинами и усякими иншими способами повиненъ завсѣгды вôдрôзняти свою націю вôдъ иншихъ и пôдносити національне питанє й право украиньскои націѣ скрôзь, де тôльки можливо: въ освѣченому товариствѣ, въ народѣ, у вôдносинахъ зъ урядомъ, въ літературѣ не тôльки московскôй та польскôй, але й по захôдно-европейскихъ літературахъ, не забуваючи одначе, що першимъ и найголовнѣйшимъ обовязкомъ Украинця єсть писати рôдною мовою. Зрозумѣла рѣчь, що дѣяльнôсть наша зъ дебôльшого покищо буде культурно-просвѣтня. Але не можемо мы занехаяти й справъ економічныхъ. Тутъ дѣло найбôльше вже залежить вôдъ загально-россійскихъ обставинъ, поки мы не маємо широкои волѣ для особы. Проте дбати-мемо по змозѣ про добробутъ народный, знаючи й по всякъ часъ памятаючи, що тôльки матеріяльно забезпеченый нарôдъ може добре дбати про національно-просвѣтнû справы.

Маючижь на увазѣ, що выхованє найголовнѣйше выробляє людей, мы дбаємо и будемо дбати про те, щобъ узяти до своихъ рукъ выхованє й освѣту на Украинѣ, забираючи собѣ й пособляючи иншимъ Украинцямъ заби-

---

32)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

(Дальше).

— Не розумѣю, длячого вы взагалѣ щось собѣ зъ него робите, — говоривъ голосъ милого — мы бо все збили єго порядно и вôдтакъ пускали; а вôнъ зъ вдячности просивъ насъ ще неразъ о прощенє. Такому боягузови досить показати зубы — и выстане для него.

— Ну, побачишь ты Юдо! — подумавъ собѣ Павло, спôзнавши теперь, кого має передъ собою.

Однакъ Ґося вôдповѣла зъ обуренємъ:

— Фе, на то вôнъ собѣ у насъ не заслуживъ. Любить насъ такъ дуже, що мы радше повиннû соромити ся, що єго обманюємо. Гляне на насъ и зъ очей намъ вычитає, чого мы бажаємо, и заразъ намъ то дає. Я присягла бы на то, що зô широи любови до насъ такій вôнъ все сумный. То вже, коли такъ, то можна вôдъ часу до часу послухати єго проповѣдей, тымъ бôльше, що мы ихъ не держимось вôдтакъ.

— Добре, що знаю о тôмъ — подумавъ Павло и ставъ ихъ обходити, ажь вкôнци дôставъ ся до альтаны, въ котрôй сидѣла друга пара.

Ту було значно тихше, лише часами чути було то поцѣлуй, то смѣхъ придушеный. Вкôнци почувъ голосъ Касѣ:

— А чому ты минувшои недѣлѣ такъ богато танцювавъ зъ Матильдою?

— То неправда, то обмова! — боронивъ ся другій братъ. — Чий же то дармоѣдный ротъ принѣсъ тû сплетнѣ?

— Ядвига оповѣла менѣ се, сестрѣниця пароха.

— А! ѣй справдѣ можна вѣрити... она заздрôстна о тебе и въ тôмъ лежить вся причина. Кобы ты знала, якъ на послѣднôмъ вечерку вдивлювала ся въ мене... я думавъ, що справдѣ вôдъ тыхъ поглядôвъ волосє займесь менѣ на головѣ.

— Ахъ, яка облудна!

— Ну, не жури ся тымъ! Вы всѣ облуднû. Моя пташино солоденька, моє сонечко, моя ты запалена головко... поклади-но голову на моихъ колѣнахъ... мушу тобѣ троха чуприну намняти.

— Такъ? добре?

— Нѣ, не такъ: ты оперла ся на моимъ ланцушку вôдъ годинника. Теперь добре!... Заспѣвай менѣ що!

— Щожь тобѣ заспѣвати?

— Про любовь.

— Перше заслужи собѣ єѣ... ты гуляйвѣтре!

Потôмъ на хвилю стало тихо, а вôдтакъ Кася почала спѣвати пôвголосомъ:

Соловейкова пѣсня такъ гарно
Ажь до третьои рана дзвенѣла;
Въ тôмъ нараз десь розбитая шиба
У нôчнôй тишинѣ забренѣла.

Здивувавсь я, встаю, выбѣгаю
О третôй досвѣтнôй годинѣ
И дивлюсь: при вôкнѣ тамъ драбина,
А Донъ Жуанъ на драбинѣ...

— Спѣвай дальше!

— Нѣ, годѣ! Не можу, то троха неприлична пѣсня.

— То по що зачинаєшь?

Засмѣяла ся и замовкла.

— Заспѣвай що иншого.

— Закимъ заспѣваю, поцѣлуй перше.

Коротка хвиля борбы, потôмъ голосъ:

— Що? перше сама жадаєшь, а потôмъ боронишь ся, ты котику!

— Якъ котикъ то котикъ!

— Пусти... до чорта... драпаєшь!

— Коли собѣ иншу найдешь, то очи тобѣ выдрапаю.

— И бôльше нѣчо не зробишь?

— Нѣ, потôмъ положу ся сама пôдъ корчемъ ялôвцю, и на смерть заголоджу ся. Але на мôй похоронъ мусишь прийти. Ой! тожь то

рати посады всякі, зъ якихъ можна вплывати на просвѣту, повертаючи ѣѣ на украиньскій грунтъ. Зъ усього, що доси було сказано, сама собою выплывае и максимальна проґрама для нашои дѣяльности.

Мы бажаемо такои вôдмѣны сьогочасныхъ обставинъ, щобъ при нѣй бувъ можливый вôльный розвôй и цѣлковите вдоволене усѣмъ моральнымъ, просвѣтнымъ, соціяльнымъ и політичнымъ потребамъ украиньского народу.

Досягаючи сього, мусимо працювати въ дусѣ такого на моральному й науковому грунтѣ заснованого идеалу людского ладу, въ якому нема мѣсця націи пануючôй и націи пôдвладнôй, а украиньска нація въ рядъ зъ усякою другою, користуеть ся однаково рôвнымъ правомъ. Черезъ се мы маемо бути цѣлковитыми прихильниками до федеративного ладу въ тыхъ державахъ, зъ якими зъеднана украиньска земля.

Въ справахъ соціяльно-економічныхъ працювати-мемо въ дусѣ такого ладу, въ якому нема мѣсця нѣ панови, нѣ мужикови, нѣ вызыскувачеви, нѣ вызыскуваному, а е мѣсце цѣлоукраиньскôй національнôй родинѣ, що складаесь ся зъ рôвныхъ промѣжъ себе правомъ, можливо однаково забезпеченыхъ, національно свѣдомыхъ братôвъ працѣвниковъ.

Въ справѣ релігійнôй, яко въ справѣ особистого сумлѣня мусить панувати середъ насъ абсолютна толеранція, въ справахъ вôдносинъ до иншихъ націй мы будемо о стôлько толерантні, о скôльки наші сусѣды й кольоністы на нашôй земли будуть толерантні до насъ. Працюючи въ сьому напрямку, мы еднаемо ся зъ усякими иншими пригнетеными націями въ Россіи, щобъ гуртомъ боронити ся проти асиміляційныхъ заходôвъ и гуртомъ добувати волю. Еднаемо ся и зъ поступовыми московскими гуртками не ворожими украиньству, алежь нѣколи не мѣшаючи ся промѣжь себе, а неодмѣнно, скрôзь и завсѣгды мусимо ставати, яко выразно украиньска нація на федеративныхъ основахъ повнои реальнои рôвноправности, а коли поталанить въ Россіи на конституцію, то щобъ про реальну рôвноправнôсть нашого народу, яко самостôйнои націи, не було анѣ найменшои суперечки.

Справы краеві.

(Проектъ закона о побираню оплатъ вôдъ спадщины въ користь краевого фонду шкôльного).

Однымъ зъ жерелъ, зъ котрого фондъ шкôльный краевый черпае свои доходы, суть таксы оплачувані вôдъ спадщины, що перевысшае квоту 315 зр. Вôдъ року 1873, въ котрôмъ згаданый фондъ перейшовъ пôдъ управу Выдѣлу краевого по конець року 1892, принесли высше сказані таксы загаломъ 162.841 зр. Правною пôдставою, на котрôй опирае ся дотеперѣшне побиране тыхъ таксъ въ нашôмъ краю, оголошено окружникомъ ґуберніяльнымъ зъ дня 7 сѣчня 1809 декретъ надворнои канцеляріѣ зъ дня 7 липня 1808 року. Той декретъ постановляе, що вôдъ кождои спадщины, що выносить 300 зр. м. к. або бôльше, мае побиратись такса для фонду народныхъ шкôлъ, а именно: коли спадкодавець належавъ до стану маґнатôвъ, або коли бувъ ґенераломъ, квоту 4 зр.; колижь належавъ до стану рицарского чи т. зв. гонораціорôвъ, або коли бувъ купцемъ або штабовымъ официромъ, — квоту 2 зр.; вкôнци, коли бувъ официромъ низшои ранґи, мѣщаниномъ, зарôбникомъ або хлѣборобомъ и т. п., — квоту 1 зр. м. р.

Невôдповѣдна сучаснымъ понятямъ засада, що вымѣряе оплату пôсля стану властителя предмету оподаткованого, а зъ другои стороны охота нагромадити шкôльному фондови бôльшихъ доходôвъ зъ того жерела на покрыте ненастанно зростаючихъ потребъ шкôльництва, наклонила значну бôльшôсть соймôвъ уладнити справу побираня оплатъ вôдъ спадщины, въ дорозѣ краевого законодавства.

Выдѣлъ краевый представляе теперь Соймови проектъ закона въ тôмъ предметѣ.

Оплата мае побирити ся вôдъ спадщины высше 300 зр. до 1000 зр. въ квотѣ 1 зр. Коли спадщина перевысшае суму 1000 зр., оплата буде выносити вôдъ кождыхъ 100 зр.: при спадщинѣ надъ 1000 до 5000 зр. — 25 кр.; надъ 5000 до 10.000 зр. — 30 кр.; надъ 10.000 до 20.000 зр. — 35 кр.; надъ 20.000 до 30.000 зр. — 40 кр.; надъ 30.000 до 40.000 зр. — 45 кр.; надъ 40.000 до 50.000 зр. — 50 кр.

Пôсля поданыхъ засадъ оплата буде вымѣрюватись тогдѣ, коли спадщина переходить на вдову а взглядно на вдôвця по спадкодавцеви, або такожь на его крôвныхъ въ лініи асцедентальнôй або десцедентальнôй (конечныхъ наслѣдникôвъ). Въ кождôмъ иншôмъ выпадку оплата вôдъ спадщины буде вымѣрена въ квотѣ о 50 прц. пôдвысшенôй.

Ті сами власти, котрі дотеперь займали ся вымѣрюванемъ и побиранемъ таксъ для фонду народныхъ шкôлъ, будуть вымѣрювати и побирати оплаты вôдъ спадщины въ користь шкôльного фонду краевого.

Переглядъ політичный.

Зъ днемъ 1 мая будуть знесені истнуючі два полки инжинеріѣ и полкъ піонерôвъ а натомѣсть будуть утворені 14 баталіонôвъ піонерôвъ. На чолѣ того вôддѣлу арміѣ буде стояти ґенералъ-инспекторъ піонірôвъ, котрый буде дозорувати баталіоны піонерскі, піонерску школу кадетску и маґазины піонерôвъ; вôнъ буде стояти пôдъ безпосередною властію міністерства войны.

Ґледстонови приключила ся мала пригода. Вчера коли старенькій президентъ анґлійского кабінету вертавъ пѣшки зъ парляменту домôвъ, стрѣливъ до него зъ револьверу кôлька разôвъ якійсь чоловѣкъ, але не вдѣявъ ему нѣчого. Чоловѣка того заразъ арештовано. Есть то Анґлієць, называе ся Тависендъ и мае 35 лѣтъ. Кажуть, що чоловѣкъ той есть несповна розуму.

Кн. Фердинанъ болгарскій бувъ — якъ теперь показуе ся—пôдчасъ побуту въ Фльоренціи передъ своимъ вѣнчанемъ на одногодиннôй авдієнціи у анґлійскои королевои а вôдтакъ бувъ черезъ три чверти години на авдієнціи у короля Гумберта. Князь вертаючи зъ женою до Болгаріѣ поѣде Дунаемъ ажь до Систовы, а зъ вôдси до Тирновы, де разомъ зъ княгинею явить ся на великôмъ собранію. Дорогу зъ Систовы до Софіѣ лагодять зъ великимъ поспѣхомъ при помочи 5000 робôтникôвъ. Мѣста украшають ся и ставлять ся тріюмфальні брамы.

Новинки.

Львôвъ дня 27 цвѣтня.

— **Про побутъ Є. Е. Митрополита у Вѣдни** доносить „Дѣло“: Якъ звѣстно, минувшого тыждня гостивъ Є. Е. Митрополитъ Сильвестеръ у Вѣдни. Приѣхавъ въ понедѣлокъ, робивъ во второкъ візиты міністрамъ, а въ середу принимавъ ревізиты и візитувавъ майже всѣхъ тутешныхъ знатнѣйшихъ Русинôвъ. Въ четверъ бувъ на авдієнціи у Єго Вел. Цѣсаря, а заразъ по авдієнціи принимавъ ґратуляціѣ питомцѣвъ тутешнои рускои семинаріѣ пôдъ проводомъ віцеректора о. Пюрка. На промову питомця Дуркота вôдповѣвъ Впреосвященый довшою бесѣдою, въ котрôй загрѣвавъ питомцѣвъ до вѣры, и лю-

---

гарно буде! Чекай, я заспѣваю тобѣ таку пѣсеньку...

— Скажи менѣ, звôдки ты, котику, вмѣешь стôлько пѣсень?

— Я найшла разъ книжку зъ пѣснями; то була книжка матери. Менѣ здае ся навѣть, що то она сама ихъ уложила...

Пôдчасъ тои цѣлои розмовы Павло стоявъ зовсѣмъ остовпѣлый, хочь притôмъ терпѣвъ пекольні муки, ажь коли почувъ имя матери, гнѣвъ закипѣвъ у нѣмъ, и шпіцрута опинилась кôлька разôвъ на головахъ закоханои пары, такъ що зôсохле листе альтаны зъ шумомъ закрутилось у воздусѣ.

Голосно крикнувши всѣ зôрвали ся. Якъ лишь пôзнали его оба браты, чимъ скорше кинулись соромно втѣкати, але дѣвчата вчепили ся нихъ и стали пищати. Шукали у нихъ обороны передъ власнымъ братомъ.

— Ходѣть ту! — крикнувъ на нихъ.

Тодѣ покинули милыхъ и збѣгли ся разомъ, щобы взаимно закрывати себе.

Оба Ердманы уступали ся що разъ дальше.

— Не втѣкайте! — крикнувъ знову Павло.

— Чого тобѣ вôдъ насъ треба? — сказавъ старшій, котрый найперше вôдзыскавъ безличнôсть.

— Маете здати передô мною справу зъ вашихъ учинкôвъ!

— Тажь ты знаешь, де насъ можешь застати — сказавъ молодшій и потягнувъ брата за полу сурдута, щобы разомъ зъ нимъ утѣкавъ. Але въ тôй хвили прискочивъ Павло и схопивъ его за груди...

— Пусти! — крикнувъ той.

— Ходѣть разомъ зъ нами до дому!

— Ей, нѣ, не пôдемо — говоривъ старшій.

— Зовсѣмъ не знаю, чого ты вôдъ насъ хочешь — вторувавъ молодшій, котрый схопленый зелѣзными пястуками Павла не мало зазнававъ тревоги. — Любимо твои сестры, а зъ тобою не маемо нѣякого дѣла.

— А коли вы ихъ любите, то хиба не знаете, де дверѣ нашого дому, куды до насъ дорога, щобы старатись о нихъ, вы, опришки, злодѣѣ!

Въ тôй хвили Ульрикъ выдеръ брата зъ зелѣзныхъ кулакôвъ Павла и закимъ той прийшовъ до себе и спостерѣгъ, що стало ся, оба вже бѣгли мовь скажені черезъ городъ, перескочили плôтъ и щезли на темныхъ поляхъ.

Оголомшеный звернувъ ся до сестеръ, котрі сховали ся за пень дерева.

— Ходѣть! — вôдозвавъ ся Павло, показуючи домъ. Пôшли за нимъ зъ плачемъ.

Коли хотѣли всунути ся до своеѣ комнаты, вôнъ отворивъ дверѣ передньои комнаты и сказавъ:

— Ту ходѣть!

Тремтячи зô страху втиснули ся они въ кутикъ, бо не знали, яку назначить имъ кару.

Вôнъ самъ засвѣтивъ свѣтло, взявъ зô стола альбумъ и вынявъ зъ него одну фотоґрафію.

— А теперь ходѣть до вашои комнаты.

Зъ жалемъ, покôрні мовь ягнята, ишли за нимъ мовчки.

— Хто се? — спытавъ своимъ найострѣйшимъ голосомъ, показуючи на портретъ. То була фотоґрафія матери зъ еѣ лѣтъ молодыхъ, майже зовсѣмъ блѣда и вытерта зъ часомъ. Але таки спôзнали еѣ, впали на колѣна передъ лôжкомъ и сховавши лиця у подушкахъ жалôбно хлыпали.

А потôмъ признали ся ему до всего. Гôрше було, нѣжь сподѣвавъ ся, гôрше, нѣжь мôгъ здогадати ся...

Слѣдувало страшне мовчане. Павло приступивъ до вôкна и выдививъ ся у темноту ночи.

— Дякую Богу, мамо, що ты померла! — промовивъ зложивши руки.

Они голосно заридали, на колѣнахъ присунулись до него и хотѣли цѣлувати его по рукахъ... Вôнъ погладивъ ихъ по головахъ. Занадто любивъ ихъ.

— Дѣти, дѣти, — кликнувъ и упавъ на крѣсло, роздратованый и такъ само якъ они, безрадный...

— Свари насъ, Павле! — плакала Кася.

— Нѣ, радше бий насъ! — просила Ґося — мы заслужили на то.

Вôнъ потеръ собѣ рукою чоло. Все доси здавалось ему страшнымъ сномъ.

— Якъ то могло стати ся? — шепнувъ.— Чи я васъ такъ зле стерѣгъ, такъ мало на васъ зважавъ?

— Они... казали, що... поберуть ся... зъ нами — выплакала Кася придушенымъ голосомъ.

— Скоро скôнчить ся... наша жалоба... маемо побрати ся — додала Ґося.

— А! коли такъ сказали, то й зроблять

бови своєи церкви та свого обряду, до патріотизму и любови народу. При тôмъ архієрей зазначивъ сильно своє народне становиско и упоминавъ питомцѣвъ, щобы горячо любили свôй рôдный языкъ, нѣколи нимъ не плятували и не давали уводитись „обєдинителямъ", бо лише стоячи на народнôмъ становиску зможуть колись дѣлати на добро руского народу. Питомцѣ народовцѣ були тою заявою одушевленѝ. Коли Впреосвященый выѣзджавъ, питомцѣ выправили єму велику овацію, котра не вгорджали, доки не сѣвъ до поѣзду, пращаный ще разъ сердечно цѣлою семинарію. Митрополитъ выѣхавъ заразъ по авдієнціи до Львова, бо спѣшивъ ся, щобы стати въ часъ на соймъ, котрый власне мавъ розпочинати свои нарады.

— **Католицке вѣче** має вôдбути ся въ Краковѣ въ першихъ дняхъ липня. Комітетъ, що устроює се вѣче, выславъ своихъ двохъ вôдпоручникôвъ до Є. Е. Митрополита и до сеніора Ставропігіѣ дра Исидора Шараневича зъ запросинами, щобы Русины взяли участь у вѣчу. Задля того скликавъ Впреосв. Митрополитъ въ середу анкету зъ духовныхъ и кôлькохъ свѣтскихъ Русинôвъ, щобы надъ тою справою нарадити ся. Анкета ухвалила, що Русины повиннѝ взяти участь въ краковскôмъ вѣчу, высказати свои погляды въ справахъ, що мають порушити ся на вѣчу и евентуально пôднести такожь свои потребы. Притôмъ анкета заявила, що Русины мають промовляти на вѣчу по руски. До переведеня сеи ухвалы выбрано комітетъ, въ котрый входять: проф. Ол. Барвѣньскій, проф. дръ о. Бартошевскій, крил. о. Ал. Бачиньскій, рад. Т. Бережницкій, пралатъ о. Бѣлецкій, проф. дръ о. Комарницкій, емер. рад. Намѣстництва Мандичевскій, митратъ о. Сѣнгалевичъ, проф. о. Ал. Тороньскій, крил. о. Туркевичъ и сеніоръ Ставропігіѣ проф. дръ Шараневичъ. Задачею комітету єсть: увôйти въ переписку зъ комітетомъ вѣча, приготовити матеріялъ для бесѣдникôвъ, котрѝ бы зъ посередъ Русинôвъ мали на вѣчу забрати слово, а бесѣды ихъ зреценваувати.

— **Огнѣ.** Въ Долятинѣ згорѣла дня 22 цвѣтня канцелярія пôдприємства будовы зелѣзницѣ (на шляху Станіславôвъ-Ворохнянка), власнôсть Еоштайна и Блява. Зъ выимкою рѣчей елєва инжинєріѣ Ґріля уратовано все. Въ огни попарила ся сильно властителька дому. Пôдчасъ пожару замѣчено, що Долятинъ не має анѣ сторожи огневои, анѣ вôдповѣдныхъ приладôвъ огневыхъ, и що все въ великôмъ непорядку.

— **Холєра.** Въ Бучачи не було жадного нового выпадку холєры, хиба той оденъ въ Чепітою, тай то непевный. Въ Кудринцяхъ прибула одна хора въ домѣ вже зараженôмъ. Три особы выздоровѣли. Впрочѣмъ зъ повѣта борщѣвского нема нѣякихъ вѣстей. Натомѣсть у Смыкôвцяхъ въ Тернопôльщинѣ захорувавъ оденъ чоловѣкъ, мабуть на холєру!

— **Лѣки подорожѣють.** На зборахъ аптикарѣвъ, якѝ вôдбули ся сими днями у Вѣдни, принято рѣшенє старатись о заведенє нôчнои таксы за лѣкарства т. є. щобы лѣки приладженѝ въ ночи були о якійсь процентъ дорожшѝ, якъ лѣки продаванѝ въ день.

— **Ніклевѝ грошѣ.** Сими днями появивъ ся въ обѣгу четвертый рôдъ новыхъ грошей, а именно ніклевѝ грошѣ по 10 и 20 сотикôвъ. Монеты тѝ выбитѝ дуже четко и чисто, мають карбованѝ береги и суть такъ великѝ якъ дотеперѣшнѝ десятаки и двацятаки, однакъ значно грубшѝ. Впрочôмъ подôбнѝ они цѣлкомъ до бронзовыхъ сотикôвъ, на однôй сторонѣ єсть орелъ, на другôй въ обвôдкахъ числа 10 и 20. Написôвъ нѣякихъ нема. Рôкъ выбитя на двацятакахъ єсть 1892, а на десятакахъ 1893. Треба памятати, що 10 сотикôвъ, значить только, що доси 5 кр. а 20 сотикôвъ значить теперѣшныхъ 10 крейцарôвъ.

— **Нафта — лѣкъ на дифтерію.** Зъ Парижа доносять: Лѣкарь Флєанъ донѣсъ академіи парискôй, що въ сорокъ выпадкахъ на дифтерію вылѣчивъ хорыхъ тымъ, що смарувавъ имъ горло нафтою.

— **Въ справѣ крадежи въ тернопôльскôй щадници** доносять, що прокураторія державна доручила вже актъ обжалованя увязненому въ лютôмъ с. р. урядникови сеи касы Ант. Рудому, пôдозрѣному о крадѣжь.

— **Якъ цѣнять нашого письменника?** У ческôй Празѣ живе писателька, Вільма Соколова. Она учителька, отже пише головно для молодѣжи. Читає пильно и и нашъ „Дзвôнокъ" тай ось що написала до редактора „Дзвôнка" про байки и загадки Леонида Глѣбова (дѣдуся Кенира) „Спасибô' Вамъ за Вашь „Дзвôнокъ" — пише панѣ Соколова. — Я выжидаю зъ нетерпеливостію єго зъ почты. Я закохана у вашôмъ Леонидѣ Глѣбовѣ. Єго на прочудъ краснѝ байки та загадки сѐ одинокѝ въ цѣлôй славяньскôй літературѣ. Кобы у мене вдача складати вѣршѣ, то я переклала бы всѣ тѝ байки и загадки, ажь поки всѣ стались бы майномъ ческихъ дѣтей. Та хочь сама сего не вдужаю, то постараюсь о ихъ перекладъ на ческу мову." Дуже мы радѝ зъ того, що можемо сю вѣстку, котра иде на славу народу нашого, подати дорогимъ землякамъ.

— **Зъѣздъ курцѣвъ.** Вôдъ часу до часу доходять зъ захôдной Европы вѣсти о такихъ чудацтвахъ людехъ, що не знати, чи у нихъ — якъ то кажуть — всѣ дома. Напр. въ Діссельдорфѣ мають зъѣхати ся всѣ зъ провінціѣ реньскои и зъ Вестфаліѣ, що курять тютюнъ. Въ програмѣ стоить, що має вôдбути ся похôдъ курцѣвъ и кождый у тôмъ походѣ буде курити люльку або циґара. О тôмъ смѣшнôмъ зъѣздѣ пишуть часописи тамошнѝ зовсѣмъ поважно. Отъ бавлять ся люде, якъ умѣють.

— **Такъ минає слава свѣта!** Доки не було процесу панамского, то инжинєра Айфля трохи не за божка мали; всѣ єму кланяли ся и чванили ся нимъ. А теперь ненавидять єго. Нѣхто не знає, де й подѣвъ ся вôнъ; мабуть выѣхавъ, щобы утечи передъ дволѣтнюю вязницею. До дверей єго прекраснои палаты при улици Робале въ Парижи, въ котрôй до недавна збирали ся найбôльшѝ парискѝ паньства, теперь задзвонить хиба ґазетникъ, щобы звѣдати ся, що порабляє господарь. Єго витає дверникъ и вôдповѣдає остро, що пана Айфля нема въ Парижи. Часописи, котрѝ славного инжинєра называли давнѣйше „великимъ Французомъ", теперь не называють єго инакше, якъ „Баварцемъ". Одна часопись навѣть вôдкрыла, що вежа Айфля не єсть на 300 метрôвъ высока, лише на 270, а 30 метрôвъ то вже рекляма причинила.

— **Чи такъ справдѣ буде,** якъ анґлійскій вченый панъ Мотъ каже, Господь знає, та цѣкаво знати, що вôнъ пророкує людямъ. Доси думали вченѝ, що коли нарôдъ высше образованый, то вôнъ тратить волосє на тѣлѣ и тымъ рôжнить ся вôдъ малпъ по лѣсахъ полудневыхъ краѣвъ, а той панъ Мотъ доказує теперь въ лондоньскôмъ письмѣ Literary Woltd, що противно; найвысше цивілізованѝ расы людзкѝ мають найбуйнѣйшій зарôстъ. Таке каже вôнъ, а потôмъ, якъ звычайно вченый чоловѣкъ, высновує зъ того, що якъ люде станутъ вôдповѣдно добирати ся, то зъ того вытворить ся раса волохата, она буде щоразъ бôльше ширити ся, а по кôлькохъ вѣкахъ и жѣнки и мужчины будуть ходити не у купованыхъ кожухахъ, а таки у своихъ власныхъ, мягенькихъ та гарныхъ, отъ такъ не у гнѣвъ сказавши, якъ oранґутаны, або иншѝ малпы. Дотепный той п. Мотъ!

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха** за минувшѝ добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 27 с. м. до 12 год. въ полудне дня 28 с. м.: середна теплота була + 8·6° Ц., найвысша + 15·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 1·4° Ц. въ ночи. Барометеръ опадає (757). Вѣтеръ буде полудне-во-захôдный, мѣрный, теплота обнизить ся до + 8·0° Ц., небо буде легко захмарене; малый дощь, впрочôмъ погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 27 с. м.: пшениця 7·25 до 8·60; жито 6·25 до 6·50; ячмѣнь 5·— до 6·—; овесъ 5·75 до 6·—; рѣпакъ 11·— до 12·—; горохъ 6·20 до 9·—; вика 4·75 до 5·50; насѣнє льняне 11·50 до 12·—; бôбъ 9·50 до 11·—, бобикъ 5·75 до 7·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 75·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 22·— до 24·—; анижъ 39·— до 41·—; кукурудза стара 5·— до 5·80; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·— до 13·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 28 цвѣтня. Є. Вел. Цѣсарь выѣде зъ бôльшою дружиною дня 2 мая до Будапешту и верне до Вѣдня дна 7 мая.

Константинополь 28 цвѣтня. Въ добре поинформованыхъ кругахъ кажуть, що вже не поѣде окреме посольство до Криму витати царя, позаякъ той не бажає собѣ того и подякувавъ за то.

Софія 28 цвѣтня. Велике собранє буде скликане мабуть на 14 мая до Тирновы.

Берлинъ 28 цвѣтня. Урядова ґазета заявляє, що анѣ въ розмовѣ цѣсаря зъ Папою анѣ на авдієнціи секретеря державного Маршаля у Папы не було згадки о предложеню войсковôмъ.

Катанія 28 цвѣтня. На сподѣ центрального кратеру на Етнѣ показала ся жарѣюча лява.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ
(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Зa редакцію вôдповѣдає **Адамъ Крехевецкій.**

такъ! — крикнувъ вôнъ, самъ собѣ додаючи вôдваги. — Не клячѣть, дѣти, передô мною, клякайте передъ Богомъ. Того вамъ теперъ треба... Той образокъ що ночи теперь буде стояти на вашôмъ столику... Чи й тодѣ будете мати вôдвагу йти дальше по дорозѣ ганьбы? Добранôчь!

Выбѣгли за нимъ и благали, щобы при нихъ лишавъ ся, але вôнъ увôльнивъ ся легенько зъ ихъ обôймôвъ и пôшовъ до своеѣ комнатки на пôддашу, де у темнотѣ думавъ о всѣмъ, що єму въ послѣднихъ годинахъ прийшло ся пережити. Такъ дуже самъ стидавъ ся, що єму здавало ся неможливымъ, зносити дальше свѣтло денне....

На другій день закликавъ майстра, заплативъ єму, що належало ся и вôдправивъ єго потôмъ.

Добродушный майстеръ справдѣ ажь злякавъ ся и глянувъ єму въ лице.

— Якъ то, теперь, пане Майгеферъ, коли все на найкраснôй дорозѣ? — спытавъ.

— Ага, на найкраснôй дорозѣ, — шепнувъ той задумавшись — до нещастя ще й ганьба, добре каже майстеръ. — А по хвили сказавъ: — Сталось таке, що менѣ охоту до працѣ вôдбирає. Даймо теперь тому спокôй, а коли знову прийде часъ на роботу, то припишу по васъ.

Батько нарѣкавъ дуже гôрко на нôчнѝ крики.

— Що ты тамъ вчера въ городѣ робивъ? — спытавъ. — Твôй голосъ чувъ я цѣлкомъ выразно.

— Я зловивъ злодѣѣвъ, що выбрали ся яблока красти.

Сестры мали запухлѝ вôдъ плачу очи и не мали навѣть вôдваги пôдняти ихъ вôдъ землѣ.

— Такъ то грѣшницѣ выглядають — подумавъ собѣ Павло и прирѣкъ собѣ въ души бути для нихъ такимъ острымъ, якъ дозорець вязницѣ. Але коли першій разъ вôдозвавъ ся до нихъ шерсткимъ голосомъ, а они покôрно и зъ жалемъ заразомъ пôдняли до него очи, вôнъ ставъ наразъ такимъ милосерднымъ для нихъ, що заплакавъ, приголубивъ ихъ до серця и сказавъ:

— Тихо, дѣти, тихо, все буде добре.

Мавъ надѣю, що оба Ердманы не будуть довго зволѣкати и нинѣ ще являть ся на фôльварку.

— Совѣсть прижене ихъ ту— говоривъ собѣ.

Такъ певный бувъ того, що по обѣдѣ спонукавъ батька, котрый у своимъ лѣнииствѣ ставъ ся страшно непорядным, щобы убравъ лучшу одежу, бо треба сподѣвати ся важнои візиты. Батько поворкотѣвъ и послухавъ єго, але тымъ бôльше гнѣвавъ ся пôзнѣйше, коли пересвѣдчивъ ся, що та велика праця зовсѣмъ була непотрѣбна.

— Приѣдуть певно завтра — говоривъ собѣ Павло, йдучи спати — видко, не стало имъ нинѣ вôдваги.

Але минувъ и слѣдуючій день и нѣхто не явивъ ся. Такъ проминувъ и тыждень цѣлый.

(Дальше буде.)

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.